

Евалд Франк

БОГ И НЕГОВИЯ ПЛАН С ЧОВЕЧЕСТВОТО

Съдържание:

Предговор
Божеството
Господ в образа на Ангел
Пояснително слово
Преход
Сътворител
„Аз Съм“
Цар
Съдия
Общението е било нарушено
Мост
Божие създание
Осиновяването
Човекът Исус Христос
Слуга
Пророк
Божият Агнец
Свещенник
Посредник и Ходатай
Божиите синове
Стария по дни

ПРЕДГОВОР

В тази публикация ще се постарая да дам кратко обяснение за Бога и Неговия план с човечеството, на основание на Стария и Новия Завет. При това искам да се съсредоточа главно върху темата за Божеството. За съжаление тук ние можем да разгледаме само някои от библейските места, които се отнасят към тази тема. Обаче с тяхна помощ читателят ще има възможност да продължи да изследва в Светото Писание, за да може да му бъде подарена необходимата яснота чрез истината.

Повечето Евреи не са разбрали Божия план в пророческото Слово, но това познание липсва и в християнския свят. Когато християнството е станало държавна религия, настъпило е разделение между християните и Евреите. Християните обвинили Евреите, че са убили Месията, своя Изкупител; а Евреите се съпротивлявали против насилственото похристиянчване. Отделяйки се от Божието Слово, християните са се отделили и от Стария Завет, и по този начин те са напуснали основата на своята вяра. По този начин се е изгубило познанието за това, че Новия Завет не може нито да бъде класифициран, нито да бъде разбран без Стария Завет.

По този начин се е появила една теология, която е била отделена от Божието Слово и същевременно без всякаква основа. Тази теология съществува и до днес.

Но това не трябва повече да бъде оставяно така. Всеки един искрено търсец човек има право да научи какво говори Бог в Своето Слово. За всичко, което Господ Исус е правил и поучавал. Той е изхождал от Стария Завет и го е обяснявал на учениците Си, за да могат да разбират Писанието.

Апостолите също са се позовавали преди всичко на Стария Завет.

За да можем да опознаем Бога и Неговия план, трябва да преминем по моста на пророчествата от Стария Завет в Новия.

Всеки, който пише за Божеството, сякаш се докосва до „нагорещено желязо“, защото всички знаем по колко различни начини е разбран и тълкуван Бог.

Едни вярват, че Бог е една Личност, други — че са двама, а трети — че са три самостоятелни личности. С останалите други представи за Него не желаем дори и да се занимаваме.

Следващите изображения (по-долу) ни показват само някои от човешките представи.

Докато пророците и апостолите са били на земята, не е имало никакви спекулации относно Бога. Едва, когато е била напусната библейската основа и на преден план е излязла човешката мисъл, ръководството на Святия Дух се е изгубило.

Камъкът за препъване е станал, а и до сега е Христос. Появяват се унитаристи, които въпреки че вярват в един Бог, отхвърлят божествеността

на Исус Христос. Има и едно учение за триединството, което „вижда“ Бога в три личности. За съжаление дори и след Реформацията известните личности не са се занимавали по-задълбочено с тази тематика. Традиционните представи са се запазили и до наше време. Ние можем да разберем колко ценно е станало за определени хора познанието за Бога, според това колко много се е воювало за него.

За по-добро разбиране, на някои места сме използвали еврейски думи «Elohim» (Елохим), «Jahweh» (Яхве) и «Jahshua» (Яхшуа), защото от тези думи е очевидно значението им.

Но на практика истинското познание не идва нито от еврейския език, нито от гръцкия, но от Духа, който е бил инспирацията на пророците и апостолите. Единствено по този начин ние можем да видим това, което те са виждали, да чуем това, което те са чули и да го разбираме по същия начин, по който са го разбирли и те.

Всеки би могъл да предупреждава: „Изпитвайте духовете“, но при това да имат предвид другите, а не себе си. Но тук на всички е предоставена възможността да проверят на основание на Божието Слово вероученията, които са били утвърдени през вековете.

Без да осъзнават това както слушателите, така и говорителите, за съжаление приемат само тълкуванията на Божието Слово, а не самото оригинално Слово. Мъжете, които са били изпратени от Бога, са ни донесли Словото; а теолозите ни предлагат тълкувания.

Целта на този трактат в никакъв случай не е да обиди някого, или да причини недоволство., но желанието ми е да послужи като помощ на Църквата на живия Бог. Освен това желанието ми е да покажа кой е Исус Христос същевременно и на Евреите, които се надяват на Израелевия Бог и очакват Месията. Словото е излязло от Ерусалим, и отново ще се върне там.

Нека всички читатели да бъдат обилно благословени!

Автора

Крефелд, май 1985 г.

Това изображение трябва (според човешкото мнение) да представя Отца със скипър, Сина — с кръста, и Светия Дух — с гълъб, летящ над Тях.

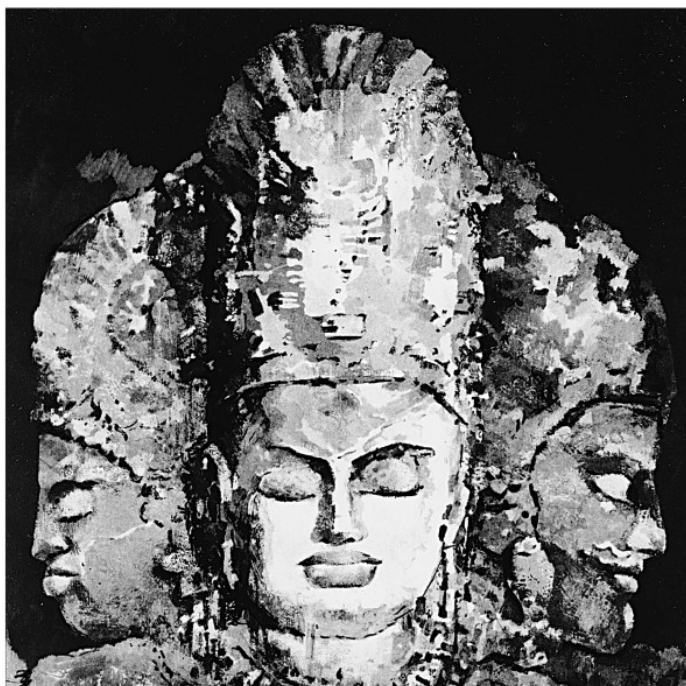
Какво виждате на тези изображения? Виждате ли един Бог, или трима богове?

Също и трите личности долу уж трябвало да представляват един Бог.

Математически е невъзможно Бог да бъде представен или обяснен.

Представянето на троицата в индуистката религия:

Брахма — създател,

Вишну — пазител,

Махеш — разрушител.

Човешките представи за Бога са възникнали в много древни времена. Те са съществували още по времето на Нимрод и Вавилон, а по-късно са били по необясним начин възприети от християнството в променена форма. Който истински разбере значението на тези изображения във връзка с учението за триединството, ще разбере и колко е необходимо и важно да има пояснение в съответствие със Свящото Писание.

БОЖЕСТВОТО

Еврейската, християнската и мохамеданската религии се наречени монотеистични, което означава вяра в един Бог. Но въпреки това всички те са стигнали до съвсем различно познание за Бога; ученията им, както и очакванията им са в остро противоречие едно спрямо друго.

Как се е стигнало до това различно развитие, след като изходната позиция би трябвало да е една и съща? Бог не се ли е изказал съвсем ясно? Защо Евреите, като носители на Неговото свидетелство, не са схванали това, че Той е разкрил Себе си? Дали християните не са Го разбрали правилно? А мохамеданите окончателно ли са Го отхвърлили?

Бог е дал за Себе Си едно всеобхватно свидетелство. Но трябва да има ясно разграничаване между свидетелството на Писанието, което е било дадено посредством Неговите пророци и между това, което са направили от него мъдреците и книжниците.

За истинските християни трябва да важи единствено това, което Бог е казал в Словото си. Причината за появата на различните религии е именно в

това, което са казвали хората за Него и за Неговото Слово. Обаче Господ иска да ни се представи такъв, какъвто всъщност Той е.

В пророк Исаия четем: **„Вие сте Мои свидетели, казва Господ, и служителят Ми, когото избрах, за да Ме познаете и да повярвате в Мен, и да разберете, че съм Аз, - че преди Мен не е имало Бог, и след Мен няма да има. Аз, Аз съм Господ; и освен Мен няма Спасител“** (43:10-11). Истинският свидетел е трябвало лично да чуе, или да види, както и да присъства на мястото на събитието, ако иска да даде определено свидетелство.

Божие Слово е идвало към пророците. Бог ги е употребил като свидетели на това, което са видели, чули и преживяли.

Израел е бил призван за служител и свидетел като цял народ. Чрез Авраам, Исаак и Яков той е бил призван да носи като най-свято съкровище на вярата, личното свидетелството на Бога, което Самият Той е дал за Себе си.

Задачата на църквата е да свидетелства за това, че Бог се е открил лично и че е осъществил тази най-голяма тайна.

За Йоан Кръстител е написано: **„Яви се човек изпратен от Бога, на име Йоан. Той дойде за свидетелство, да свидетелствува за светлината, за да повярват всички чрез него. Не беше той светлината, но дойде да свидетелствува за светлината (Йоан 1:6-8).**

Най-достоверният свидетел е самият Господ, тъй като само Той е могъл да каже: **„Онзи, Който е дошъл отгоре, е от всички по-горен; който е от земята, земен е, и земно говори. Който идва от небето е от всички по-горен. Каквото е видял и чул, за Него свидетелствува; но никой не приема свидетелството Му. Който е приел Неговото свидетелство потвърдил е с печата си, че Бог е истинен“** (Йоан 3:31-33).

Почти същите думи, както в Исаия 43 гл., са адресирани и до апостолите, които също са били очевидци на това, което се е случило тогава. **„...и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята“** (Деян. 1:8). И апостолите също са го потвърдили. Йоан пише: **„Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипахме, за Словото на Живота ... него възвестяваме и на вас...“** (1 Йоан. 1: 1-3).

Петър е написал: **„...а бяхме очевидци на Неговото величие“** (2 Пет. 1:16).

Изумителна е хармонията между Стария и Новия Завет и съгласуваността между пророците и апостолите е съвършена. И ние разбираме, че винаги говори и действа един и същи Бог.

Йоан е написал: **„...Йоан, който възвести Божието Слово и свидетелството на Исус Христос, и всичко, което е видял“** (Откр. 1:2).

Както пророците, така и апостолите не са използвали такива изрази като: «аз мисля...», «аз смятам...» или «би могло да бъде». Техните думи и свидетелства са абсолютно истинни, защото те са виждали, чували и лично преживявали това, за което говорят.

В този трактат няма да се занимаваме с това какво са казали, написали или обяснявали учените теолози, а само и единствено с написаното в Светото Писание, което е единствената основа, върху която можем да застанем. Твърдението, че никой не може да разбере Библията е невярно. Тук важи точно това, което е написано в 1 Кор. 2:14: *„Естествения човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно.“*

Според Йоан 16:13 Святия Дух въвежда истински вярващите хора в истината на словото. *„А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви упътва във всяка истина.“*

Все още важи словото от Рим. 8:14: *„Който се управляват от Божия Дух, те са Божиите синове“*. Човешкият дух няма достъп до това свръхестествено ниво.

В 1 Корин. 2:10 Павел е написал: *„А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини.“* Чрез Словото на Бога ни се открива Божията тайнствена премъдрост (1 Кор. 2:7). Бог, Който по Своята същност е Дух (Йоан 4:24), е бил скрит в Своята пълнота от вечността. В 1 Тим. 6:1-6 е написано: *„Който сам притежава безсмъртие, обитавайки в непрстъпна светлина; Когато никой човек не е видял, нито може да види.“*

Понеже вечността няма начало, затова няма и край. А когато Бог е излязъл от вечността, тогава е настъпило времето. Библията нарича този момент „начало“. В началото Бог е излязъл от Своята невидима пълнота и е приел форма на изява в духовно тяло.

В Битие 1 гл. е написано: *„В началото Бог сътвори небето и земята.“* Бог е сътворил най-напред небето и всичко, което е в него, след това е сътворил земята, морето и всичко, което е в тях. Отначало тази планета е била пуста и празна, нямало е никаква светлина и никакъв живот. Тъмнина е покривала водите. След това Всемогъщият е изговорил словото: *„Да бъде светлина.“* И е станало светло. Всичко се е случвало според силата на изговореното от Него слово, защото Неговото слово има сътворителска сила (Евр. 11:3). Величественото творение на вселената дава мощно свидетелство за възвишеността на Сътворителя.

Никой не трябва да се опитва да изследва Бога с човешкия си разум, или да Го обяснява с разбираеми формулировки. Той стои над всяко познание, фундаментално издигнат отвъд всичко разбираемо. В 3 Царе 8:27 е написано: *„....небето и небето на небесата не са достатъчни да Те поберат.“*

В Исаия 66:1 четем: **„Небето Ми е престол и земята е Мое подножие.“**

Всемогъщият изпълва безкрайната вселена, Той е Всеприсъстващ. Той не е никакъв непознат, безименен, скрит Бог, но от самото начало се е изявявал по различни начини.

В началото на Стария Завет ние срещаме еврейската дума „Елохим“, което в нашата Библия е преведено като „Бог“. В „Елохим“ се съдържат всички качества, с които Бог се е разкрил: Сътворител, Покровител, Спасител и т.н. „El“ (Ел), „Elah“ (Елах) или „Elohim“ (Елохим). В Битие 14:20 Бог се е явил като «El Elyon» (Ел Елион), което означава най-висшия Бог. На Авраам Той се е представил като «El Shaddai» (Ел Шадай). Това описва Бога като грижовен, укрепващ и вседостатъчен (Бит. 17:1).

В книгата на Йов този израз е използван 31 пъти.

В Битие 21:33 е използвана думата «El Olam» (Ел Олам), което означава „Вечен Бог“. А в Исаия 9:6 е «El Gibbor» (Ел Гиббор), което означава „Бог могъщ“. Това обозначение има особено значение, защото е част от обещанието за Спасителя, което дава необоримото доказателство за Неговата божественост.

„Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; И управлението ще бъде на рамото Му; И името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, (евр.: El Gibbor), Отец на вечността, Княз на мира“ (Исаия 9:6).

Както виждаме, свидетелството на Бога, както и на Неговите пророци е еднакво в това, че Самият Той е искал да дойде и да стане Емануил (Immanuel), което означава „Бог с нас“ (Ис. 7:14; Мат. 1:22-23).

Във връзка с Елохим е използвана още и думата „Яхве“ (евр.: JHVH) Яхве означава „Вечно съществуващ“ и „Самосъществуващ“, а в нашата Библия е преведено като „Господ“.

В книгата Битие 1 гл. намираме само означението „Бог“ (Елохим). Там е известно, че Бог сътворил човека по Своя образ, т.е. в духовно тяло.

В Битие 2:4 за първи път срещаме наименованието „Господ Бог“. Това название обяснява отношението към човека, който е бил сътворен от земята в плътско тяло.

Но едва по времето на Мойсей, когато Бог наистина е станал Спасител, Той се е изявил с това име и е открил значението му: **„Бог говори още на Мойсей и му каза: Аз Съм Яхве; явих се на Авраам, на Исаак и Яков с името Бог Всемогъщият (Ел Шадай), но не им бях познат с името Си Яхве (Елохим-Яхве)“** (Исх. 6:2-3).

Израелския народ е бил освободен от Египет според обещанието, което Бог е дал на Авраам (Бит. 15:13-16). Така че името Яхве е свързано с освобождението на Израел (Исх.3:12). Яхве е името на завета на Господ Бог с Израел. Израел е бил благославян в това име (Чис. 6:22-27).

Както Елохим винаги е бил изразяван в своето многообразие, според съответния контекст, така е и с името Яхве: **Яхве – Ире** е „Господ ще промисли“ (Бит. 22:7 -14); **Яхве – Рафа** е „Господ изцелява“ (Иzx. 15:26),

Яхве – Нисси е „Господ мое знаме“ (Иzx.17:8-15); **Яхве – Шалом** е „Господ нашият мир“ (Съдии 6:24); **Яхве-Циткену** е „Господ наша праведност“ (Ерем. 23:6); **Яхве-Шамах** е „Господ присъства“ (Езек. 48:35); **Яхве – Саваот** е „Господ на силите“ (1 Цар. 1:3).

Ако обединим тези седем наименования, чрез които Бог изявява Своите качества (характеристиката), ще получим една всеобхващаща картина за това какъв е Той.

Израелският народ и до днес използва в молитвите си названията Адонай и Елохим. Това е прието според думите на пророк Амос 6:10: **„Мълчи, защото не бива да споменем името Господне (Яхве)“**. „Адонай“ означава Господ, Учител и Владетел. Това наименование отново е било използвано в Новия Завет по отношение на Христос, например в Йоан 13:13; Лук 6:46 и др. Но с названието Адонай не съществуват никакви комбинации, както при Елохим и Яхве. В Изход 4:10 е написано: **„И Мойсей каза на Яхве: Моля ти се, Адонай, не съм бил красноречив, нито в миналото....“**

Мойсей е разбрал, че Бог е Този, Който го призовава в служение и затова се е обърнал към Него с името Адонай. Това обръщение показва взаимоотношението между Господаря и Владетеля и тези, които изпълняват неговите заповеди и разпореждания.

Не Яхве се е изявил като Елохим, а Елохим се е изявил като Яхве. Бог е действал и говорил по този начин през целия период на Стария Завет. Всемогъщият Бог се среща с нас като Господ.

Това има изключително важно значение, което е свързано с откровението в Новия Завет относно Самия Него. Не Синът се е изявил като Отец, а Отец се е изявил в Сина. Това е откровението на Бога.

Няма нито един пророк, или апостол, който да е вярвал в някакво множествено число от личности в Божеството. Точно обратното, ударението е падало върху факта, че има само един Бог. А Той чрез Мойсей е дал да бъде записано: **„Слушай, Израел; Яхве нашият Бог е един Господ; и да възлюбиш Господа, твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичката си сила“** (Втор. 6:4).

Думите във Втор. 4:35 -39 също са ясно свидетелство:

„На тебе се даде да видиш това, за да познаеш, че Йехова е Бог и няма друг освен Него.

За да те научи, Той ти проговори от небето и ти показа на земята великия Си огън, и ти чу думите Му изсред огъня.

И понеже Той обичаше бащите ти, затова избра тяхното потомство след тях и с присъствието Си чрез голямата Си сила те изведе от Египет, за да изгони пред тебе народи, по-големи и по-силни от тебе, да те въведе в

земята им и да ти я даде в наследство, както прави днес. И така, познай днес и вложи в сърцето си, че **Йехова е Бог на небето горе и на земята долу; няма друг**“.

Има само един Бог, но Той може да се яви на земята, а същевременно да бъде и на небето, гласът Му да прозвучи от небето и същевременно да бъде на планината Синай.

В Неем. 9:13 четем: „*Ти слезе на Синайската планина, та говори с тях от небето, и им даде справедливи съдби и закони на истината, и добри повеления и заповеди*“.

Тези стихове се отнасят до събитията станали когато е бил даден закона. Господ е слязъл на планината в огън и е говорил със силен глас. Народът е бил очевиден на това и хората са били много уплашени.

„*И всичките хора гледаха гърмежите, светкавиците, гласа на тръбата и димящата планина; и, като видяха, хората се оттеглиха и застанаха надалеч. И казаха на Моисей: Ти говори на нас, и ние ще слушаме; а Бог да не ни говори, за да не умрем*“ (Изх. 20:18,19).

ГОСПОД В ОБРАЗА НА АНГЕЛ

Написано е, че на Мойсей му се е явил Ангел Господен в горящ храст (Изх. 3:2). А в стих 4 четем:

„*А като видя Господ (ЯХВЕ), че свърна да види, Бог (ЕЛОХИМ) го извика изсред къпината и каза: Мойсее, Мойсее! И той каза: Ето ме.*

И каза: Да не се приближиш тук; събуи обувката от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя.

Каза още: Аз Съм Бог на баща ти, Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов. А Мойсей закри лицето си, защото се боеше да погледне към Бога.“

В този текст са споменати и **Господ, и Бог, и Господния Ангел**. Но при това не става въпрос за три личности, а за три обозначения на една и съща личност. Господния Ангел е видимото явление на Бога в подобие на Ангел. Така Той е ходил в Едемската градина и е разговарял с Адам и Ева. Така се е срещнал с Авраам в Битие 18 гл., когато го е посетил, съпроводен от двата ангела. Там дословно е написано: „**След това Господ (Яхве) се яви на Авраам при дъбравата Мамврий, когато той седеше при входа на шатрата си в горещината на деня.**“ Авраам дори е умил краката на благородните посетители и е заповядал да им приготвят обед. Двата ангели, които също са били в човешки образ като мъже, са тръгнали към Содом, но Господ е останал с Авраам и е провел с него доста дълъг разговор.

В Изход 33:9,11 четем: „*А когато Мойсей влезеше в шатъра, облачният стълб слизаше и заставаше на входа на шатъра и Господ говореше с Мойсей*“; „*Господ говореше на Мойсей лице в лице, както човек говори с приятеля си.*“

Един ден Мойсей изказал своята особена молба: „Ако съм придобил Твоето благоволение, покажи ми, моля Ти се, пътя Си, за да Те позная и придобия благоволението Ти; и разсъди, че този народ е Твой. И Господ каза: Самият Аз ще вървя с теб и Аз ще те успокоя. А Мойсей Му отговори: Ако Ти не дойдеш с мен, не ни извеждай от тук“ (Изх. 33:13-15).

В Изход 23:20,21 Господ е казал: „Ето, изпращам **Ангел пред теб** да те пази по пътя и да те заведе на мястото, което съм приготвил. Внимавайте спрямо него и слушайте гласа му, не го предизвиквайте, защото той няма да прости престъпленията ви; понеже Моето Име е в него.“ Хората са виждали пред себе си един Ангел, но фактически, според това, което Самият Той е казал, това е било личното присъствие на Господ Бог.

В пророческото Слово Господ е представен във видимата си форма на изява и като „Ангелът на Неговото присъствие.“

В Исаия 63:9 е написано: „Във всичките им скърби Той скърбеше и **Ангелът на присъствието Му** ги избави; поради любовта Си и милосърдието Си Той Сам ги изкупи, вдигна ги и ги носи през всички древни дни.“

А в последния пророк на Стария завет е написано: „Ангелът на завета, Когото вие желаете, ето идва, казва Господ на силите“ (Мал. 3:1).

Факта, че в Стария завет Бог се е явявал видимо в образа на ангел, е от изключително значение за личната Му изява в човешко тяло.

Това, което Яков, бащата на дванадесетте племена на Израел е преживял, също може да ни послужи като свидетелство. За него е написано: „**Бори се с ангел** и надделя с плач и молба към него. Бог го намери във Ветил и там говори с нас. Да! Яхве, Бог на силите, чието паметно име е Яхве“ (Осия 12: 3б -5 . В този текст отново се говори и за Ангел, и Господ и Бог, но става въпрос за Единствения, Който се изявява по различен начин, но въпреки това остава същия.

Подробното описание на това преживяване го намираме в Битие 32 гл., от стих 24. Там този Ангел е показан като мъж, който силно е ударил Яков в бедрената става. Написано е:

„А Яков остана сам. И **някой** се бореше с него до зазоряване.

И като видя, че не му надви, се допря до ставата на бедрото му и ставата на бедрото на Яков се измести, като се бореше с него.

Тогавата каза: Пусни ме, защото се зазори. А Яков каза: Няма да те пусна, докато не ме благословиш.

А той му каза: Как ти е името? Отговори: Яков.

А той каза: Няма да се наричаш вече Яков, а Израил #Божии воин#, защото си бил в борба с Бога и с хора и си надвил.

А Яков го попита, като каза: Моля те, кажи ми името си. А той каза: Защо питаш за името ми? И го благослови там.

*И Яков нарече мястото Фануил, защото си казваше: **Видях Бога** лице в лице и душата ми беше спасена.“*

Събитието изглежда почти съвсем по човешки. Обаче именно това е великото и възвишеното — Всемогъщият, който е вездесъщ, се разкрива на хората по начин, по който да могат да Го разберат. Преди да умре, Яков е благословил двама сина на Йосиф, като си е скръстил ръцете и казал: „Бог, пред Когото ходиха бащите ми Авраам и Исаак, Бог, Който ме е пасъл през целия ми живот до тоя ден; Ангелът, който ме избавя от всяко зло, нека благослови момчетата; и нека се наричат с моето име и с името на бащите ми Авраама и Исаака; и нека нарастат в множество сред земята“ (Бит. 48:15-16).

В Изход 24 гл., от 9 стих четем: „И така, Мойсей и Аарон, Надав и Авиуд и седемдесет от израилевите старейшини се изкачиха горе.

И видяха израилевия Бог: под краката Му имаше като настилка от сапфир, чиято бистрота беше също като небето.

*Но Той не простря ръка срещу благородните от израилевите синове. И те **видяха Бога** и ядоха, и пиха.“*

Никой човек не може да види Бога в Неговата пълнота като Дух. Виждали са Го, когато се е явявал в духовно Тяло. Седемдесетте старейшини и другите са Го видели в Неговата слава. Пророк Езекиил е написал: „И над простора, който бе върху главите им, се виждаше подобие на престол, на глед като камък сапфир; и върху подобие на престола имаше подобие приличащо на **човек седящ на него на високо**“ (Езек. 1:26). Няма нито едно място в Библията, където да е записано, че на престола са седяли три личности. А също така никъде няма да намерим и израза „триединен Бог“, или „Троица“. Нито един пророк и нито един апостол никога не е казал, че Бог е съставен от няколко личности.

ПОЯСНИТЕЛНО СЛОВО

В светлината на това, което вече обяснихме, ние разбираме на кого е говорил Бог при сътворението, когато е казал: „**Да създадем човека по нашия образ...**“ Писанието има съвършено ясен отговор и на това. В Йов 38:4-7 Господ пита Своя служител: „**Где беше ти, когато основах** [не е написано „основахме“ - бел. от автора] **земята? Извести, ако си разумен: Кой определи мерките ѝ? (ако знаеш) Или кой тегли връв за мерене по нея? На какво се вдълбочиха основите ѝ ? Или кой положи краеъгълния ѝ камък, когато звездите на зората пееха заедно, и всичките Божии синове** [тоест ангели — бел. от автора] **възкликаваха от радост?**“ По-ясно не би могло да се каже. Когато Бог е основал земята, небесните войнства са възкликавали от радост. Така че Бог не е бил сам. Той не е разговарял Сам със себе Си, нито е говорил с някакъв друг бог, който изобщо не съществува, а е говорил с ангелите, които са били около Него. В Битие 11:7 Господ казва: „**Елате да слезем, и там да**

разбъркаме езика им, тъй щото един други да не разбират езика си.“ Но преди това в стих 5 се казва: „**А Господ слезе да види града...**“ Той винаги е бил обкръжен от небесното войнство. Пророк Михей свидетелства: „**чуйте Господнето слово. Видях Господа, седящ на престола Си, и цялото небесно множество, стоящо около него отдясно и отляво. Господ каза:** „Кой ще примаме Израелския цар Ахав, за да отиде и да падне в Рамот-галаад?“ И един каза едно, а друг каза друго“ (2 Лет. 18:18-19). Тук също Господ е говорил на ангелите, които са били около Него.

Исаия също съобщава за подобно събитие. „**В годината, когато умря цар Озия видях Господа седнал на висок и издигнат престол, и полите Му изпълниха храма. Над Него стояха серафимите, от които всеки имаше по шест крила; с две покриваше лицето си, с две покриваше нозете си, и с две летеше. И викаха един към друг, казвайки: - Свят, свят, свят Господ на Силите! Славата Му пълни цялата земя**“ (Ис. 6:1-3).

Има разлика между ангелите, които имат човешки образ и херувимите и серафимите, които са се издигали около Господа. Ангелите стоят пред Него. В стих 8 четем: „**После чух гласа на Господа, който казваше: Кого да пратя? и кой ще отиде за Нас?**“ И тук Той говори към небесното множество.

Бог се е откривал на хората, които са Му повярвали, приели са обещанията Му и са били наясно кой е Той. Нито пророците в Стария Завет, нито апостолите в Новия завет са водили дискусии относно Бога. Едва в трети век сл. Хр., когато християнството е приело гръцката философия и римските идеи относно божествата, а учените са въвели собствени разбирания съгласно традиционните представи, тогава се е появило „учението за Троицата“. Върху това учение е построена и днешната теология в църквите и свободните общества, а не — както погрешно твърдят — върху първоначалното учение на пророците и апостолите. Погрешното познание за Бога обикновено се счита за правилно, а истинското се отхвърля като лъжливо. Бог не е такъв, какъвто си Го представяме ние, а е такъв, какъвто в действителност е. Хората си създават богове, но Господ си остава Бог — Същия вчера, днес и завинаги (Пс. 102:26-28; Ис. 48:12; Евр. 13:8).

Бог не се е размножил, нито се е променил. Никой Евреин не би измислил идеята за Троицата. Това е абсолютно невъзможно, защото такава неща няма в цялото свидетелство на Светото Писание.

Разбира се, Бог ни се представя в Своето многообразие, но всеки път начинът, по който Той се открива, има връзка с изпълнението на Неговия план.

ПРЕХОД

Новия Завет създава много повече трудности на хората по отношение на темата за Божеството, отколкото Стария Завет. Това е така, защото днес ние си имаме работа с богословското мислене, което е напълно небиблейско.

Дори на Никеийския събор през 325 г. сл. Хр. не е имало дискусии за Троицата. Всеки църковен историк знае, че там е бил разискван въпроса за божествеността на Исус Христос, която е била ясно представена от Атанасий, в противоречие на Арий. Тринитарните формулировки са продукт на разума и произтичат от абсолютно неразбиране. Затова са били игнорирани не само думите на пророците и апостолите, но и изказванията на Божиите мъже, живели във времето непосредствено след апостолите. Доктрината за Троицата се появява в епохата на философско-богословската мисъл. Те са заповядвали на собствения си разум: „Трябва да виждаш три личности като един Бог!“ И все пак накрая те са видяли не една, а три личности, и така монотеизмът се е превърнал в „тритеизъм.“

Изгубил се е историческият спасителен факт че Бог е слязъл и е действал като Слово - Логос, докато не се е явил в телесна форма (Йоан 1:1). Преди това Бог е говорил чрез пророците Си, но когато е говорил чрез Сина Си, вече не е било само едно известие, а е било отговор и резултат.

Кой би имал полза от едно спекулативно и привидно познание? Тук става въпрос за най-голямото и най-свято откровение. Онзи, Който е над всичко и преди всичко временно е встъпил в историята, и така Словото, което е било в началото, е станало плът и е пребивавало сред нас (Йоан 1:14). Дошла е Светлината, започнал е новия ден — денят на спасението (Ис. 49:8; 2 Кор. 6:2). Изгряло е слънцето на правдата и е започнал новия живот, произведен от Духа. Това е била Божията намеса в историята на човечеството. Всъщност става дума за единството на Божието същество и Неговото откровение.

Ако е истина това, че самият Бог е бил в Христос, истина ще е и това, че Самият Той ни е помирил със Себе Си (2 Кор. 5:18,19).

Един историк пише за църковния учител Атанасиус, който се позовава на Иреней: „Твърдението на Атанасиус, че в Исус се е явил Самият Бог, е от решаващо значение. Бог ни се е явил, разкрил се е и ни е изкупил, и в Него ние имаме и Самия Отец.“

Прибавяме и цитата на Лутер: „Трябвало е Самия Бог да бъде Примирителя, защото поради отвратителното ни грехопадение и вечната смърт, на нас не би могло да ни се помогне по никакъв друг начин, освен чрез единствената вечна Личност, която имала власт над греха и смъртта, за да ги унищожи, като в замяна на това е дала оправдание и вечен живот. Така че това не би могло да бъде нито ангел, нито друго създание. Трябвало е да бъде Самият Бог.“

Това небиблейско „учение за Триединството“ е станало най-голямата пречка както за Евреите, така и за мюсюлманите. Вместо да виждат откровенията на Бога едно след друго — Отец, Син и Свят Дух, — хората са ги наредили един до друг.

На всеки богобоязлив човек би трябвало да му бъде пределно ясно, че Стария и Новия завет трябва да са в пълно съгласие, и там не може да има

никакво противоречие. Пророчеството и неговото изпълнение трябва да бъдат в пълно съгласие, както са и в действителност. Както Стария, така и Новия завет свидетелстват, че Той, имайки Божия образ, е приел напълно човешки образ.

Според Битие 1:26-28 Адам е бил сътворен по Божия образ, т.е. в духовно тяло. А в Битие 2:7 Господ Бог сътворява човека в земното му плътско тяло. А след това е извадил Ева от него. И понеже човека е паднал в плътското си тяло, трябвало е Бог да дойде също в плътско тяло. Христос е бил втория Адам. На Голгота Неговото ребро е било прободено, и чрез изкупителното дело Неговата невеста е била извадена от Него. Тя е плът от Неговата плът (Еф. 5:30). Човекът е трябвало да бъде обожествен, затова Бог е станал Човек в плът, но в Духа е останал Бог. Единствено Той е могъл да пренесе хората обратно в тяхното божествено състояние.

И Стария, и Новия завет свидетелстват за един Бог. **„Исус отговори: Първата е: "Слушай, Израилю; Господ нашият Бог е един Господ; и да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, и с всичката си сила с всичкия си ум“** (Марк 12:29-30).

В Римляни 3:30 е написано: **„Понеже същият Бог ще оправдае обрязаните от вяра и необрязаните чрез вяра.“** А в писмото на Юда се казва: **„на единствения Бог наш Спасител, чрез Исуса Христа нашия Господ, да бъде слава и величие, и преди всичките векове, и сега, и до всичките векове. Амин“** (ст. 25).

Преди да се занимаем с отделните области, в които нашия Господ се е проявявал в Своето многообразие, ще подчертаем още веднъж Неговата божествена същност от гледна точка на Новия завет.

Рим. 9:4-5 ни уверява, че Месията е Бог. **„които са израилтяни, на които принадлежат осиновението на славата, заветите и даването на закона, богослужението и обещанията; чиито са и отците, и от които се роди по плът Христос, Който е над всички Бог, благословен до века.“** Апостол Йоан го обяснява така: **„Знаем също, че Божият Син е дошъл и ни е дал разум да познаем истинния Бог; и ние сме в Истинния, в Неговия Син Исус Христос. Този е истинският Бог и вечен живот“** (1 Йоан. 5:20).

Апостол Павел свидетелства: **„И наистина, велико е тайнството на благочестивата вяра: Бог се яви в плът, засвидетелстван беше от Духа, видян беше от ангели, проповядван беше между народите, приет беше с вяра в света, възнесе се в слава“** (1 Тим. 3:16). Единното и еднакво свидетелство на пророците и апостолите не може да не бъде чуто, или да остане незабелязано.

Павел е написал в Колос. 2:2-3 следното: **„...да се утешат сърцата им и, свързани заедно в любов за всяко обогатяване със свършено проумяване, да познаят тайната Божия, т.е. Христос, в Когото са скрити всички съкровища на премъдростта и знанието.“**

Божествеността на Исус Христос е основата на нашата вяра и абсолютната предпоставка за нашето изкупление.

СЪТВОРИТЕЛ

Наименованията, които са използвани за Бог в Стария Завет, са използвани и за Господа в Новия Завет: Изкупител, Цар, Пастир и др. За Него се говори и във връзка със сътворението. В Йоан 1:10 четем: „Той беше в света; **и светът чрез Него стана**; но светът не Го позна.“ В Колос. 1:16-17 е написано: „понеже **чрез Него бе създадено всичко**, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, **всичко чрез Него бе създадено**; и Той е преди всичко, и всичко чрез Него се сплотява.“ От контекста става ясно, че тези стихове се отнасят за Исус Христос. В 1 Кор. 8:6 е написано: „**но за нас има само един Бог, Отец, от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ, Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него.**“ В този стих Синът е наречен така, какъвто е в действителност, а именно ГОСПОД. Всички неща са създадени чрез Бог Отец, както и чрез Исус Христос. И тук възниква въпросът: чрез кого са създадени? Двама ли са Сътворителите? Със сигурност, не. Има само един Сътворител. Той е Бог и се е открил като Отец в Сина, а Синът е Господ и следователно е същият Бог.

В пророческата книга на Новия Завет Той отново е Господ Бог. „**Достоен си, Господи наш и Боже наш да приемеш слава, почит и сила, защото Ти си създал всичко и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено**“ (Откр. 4:11).

АЗ СЪМ

В Йоан 8:24 е написано: „**Затова ви казвам, че ще умрете в греховете си; защото ако не повярвате, че Аз Съм, в греховете си ще умрете.**“ Понятието **Аз Съм** има особено значение още от времето на Мойсей. „А Мойсей каза на Бога: **Ето, когато отида при израилтяните и им кажа: Бог на бащите ви ме изпрати при вас, и те ме попитат: Как Му е името? – какво да им кажа? И Бог отвърна на Мойсей: Аз съм Онзи, Който съм.** Каза още: Така ще кажеш на израилтяните: **Онзи, Който съм, ме изпрати при вас**“ (Изх. 3:13-14). Господ Исус е използвал тези думи от Стария завет във връзка със Себе Си. Той е казал: „**Аз Съм пътя, истината и живота**“, „**Аз Съм възкресението и живота**“, „**Аз Съм хлябът на живота**“, „**Аз Съм светлината на света**“ и т.н. Отново и отново се срещаме с това изявление. В Йоан 8:57-58 четем: „**Юдеите Му рекоха: Петдесет години още нямаш, и Авраам ли си видял? Исус им рече: Истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, Аз Съм.**“ Този **АЗ СЪМ** е същият, Който е говорил с Авраам като **Яхве**. В Исая 44:6 Господ казва: „**Аз съм първият, Аз и последният и освен Мен няма Бог.**“ Подобно слово намираме и в Исая 48:12: „**Аз съм същият – Аз съм**

първият и аз съм последният.“ Същото изявление стои в Новия завет: **„Не бой се, аз съм Първият и Последният и живият; бях мъртъв, и, ето, живея до вечни векове...“** (Откр. 1:17-18). От тези думи става съвсем ясно кой е Този, Който говори тук.

В Стария Завет Яхве казва: **„аз съм първият и аз и последният...“**

А в Новия завет Исус казва: **„аз съм Първият и Последният...“**

И в Откр. 1:8 отново Този Говорещият е Господ Бог: **„аз съм Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е, и Който е бил, и Който иде, Всемогъщият.“** Наистина е изумително, когато проследяваме свидетелствата на Словото. **Яхве** в Стария Завет **е Исус** в Новия Завет **и** остава завинаги същия. Неговото свидетелство за Самия себе си в Откр. 1:8 има голяма тежест. Блажен е онзи човек, който може да вярва така, както казва Писанието. Бог не възнамерява да напише нова Библия. Днес Той би казал същото, което е казал и в миналото. без да има нужда да поправя каквото и да било.

ЦАР

За нито един читател на Библията не е тайна, че в Стария завет Бог е обозначаван като Цар. Давид казва: **„слушай гласа на вика ми, Царю мой и Боже мой; защото на Тебе се моля“** (Пс. 5:2). Пророк Еремия казва: **„ГОСПОД е истинският Бог, Той е живият Бог и вечният Цар“** (10:10). Пророк Исаия се изявява по следния начин: **„Така казва Господ, Царят на Израил, неговият изкупител, Господ на Силите...“** (44:6).

В книгата на пророк Захария е написано: **„Радвай се много сионова дъщерьо; възкликавай Ерусалимска дъщерьо; Ето, твоят Цар идва при теб; Той е праведен и спасява, кротък и възседнал на осел, да, на осел, рожба на ослица“** (9:9). Това пророческо обещание се е изпълнило буквално в Новия Завет. В Матей 21:1-4 четем: **„...Исус изпрати двама ученици и им каза: Идете в селото, което е отсреща; и веднага ще намерите вързана ослица и осле с нея; отвържете ги и Ми ги докарайте. И ако някой ви каже нещо, отговорете: На Господа трябва; и веднага ще ги изпрати. А това стана, за да се сбъдне изреченото от пророка, който казва...“** Множеството от народа тържествуваше; едни разстилаха дрехите си по пътя, а други отрязваха клони от дърветата и украсяваха пътя, защото Царят влизаше в Ерусалим. Народът възкликаваше: **„Осана на Давидовия син! Благословен, Който идва в Господното име! Осана във висините!“**

Когато се е родил Изкупителят, мъдреците, които са дошли от Изток, попитали: **„Къде е Юдейският цар, който се е родил? Защото видяхме звездата му на изток, и дойдохме да му се поклоним.“** (Мат. 2:2). Когато са Го арестували, задали Му въпроса: **„Ти ли си Юдейския цар?“** След разпита Пилат стигна до заключението: **„Значи Ти цар ли си?“** Исус му отговорил: **„Ти право казваш, защото аз съм Цар. аз за това се родих, и за това дойдох**

на света, да свидетелствувам за истината. Всеки, който е от истината, слуша Моя глас“ (Йоан 18:33-37).

В Стария Завет Господ Бог е наречен Цар, в Новия Завет Исус Христос също е описан като Цар. Павел го е обобщил с тези думи: „**А на вечния Цар, на безсмъртния, невидимия, единствения Бог, да бъде чест и слава до вечни векове. Амин**“ (1 Тим. 1:17). О, колко дълбока е Божията мъдрост и познание!

Ние можем да видим разнообразието, чрез което Бог ни се разкрива, единствено чрез откровение. И само онзи, който вярва на това, което е написано в Библията, която казва, че Бог се е открил в Христос, е в състояние да приведе под един знаменател всички тези библейски текстове.

Установяването на царството все още предстои. Но и това събитие е предсказано в пророческото Слово. „**Пейте на Бога, пейте; Пейте на нашия цар, пейте. Защото Бог е цар на цялата земя; Пейте с разбиране. Бог царува над народите; Бог седи на светия Си престол**“ (Пс. 47:6-8). „**Поклонете се на Господа в свята премяна; треперете пред Него, всички земи. Кажете между народите: Господ царува; а и при това вселената е утвърдена, за да не може да се поклати. Той ще съди племената с правота. Нека се веселят небесата и нека се радва земята...**“ (Пс. 96:9-12).

Откр. 11:17 също описва това събитие: „**Благодарим Ти, Господи Всемогъщи, Който си и Който си бил, за това, че си изявил голямата Си сила и царуваши.**“ В Матей 25:31-32 е написано „**А когато дойде Човешкият Син в славата Си, и всичките [свети] ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи...**“ В Зах. 14:9 е написано: „**И Господ ще бъде Цар над целия свят; в онзи ден Господ ще бъде един и името Му – едно**“.

В същата връзка е и текста в Откр. 15:3: „**Велики и чудесни са Твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете.**“ Тези места от Писанието ни показват, че както Господ Бог е наречен Цар, също така е наречен Исус Христос. Ако Яхве (Господ) не е Йешуа (Исус), тогава бихме имали работа с двама царе.

СЪДИЯ

Много места в Писанията свидетелствуват за това, че Бог е Съдия. „**Бог е праведен съдия...**“ (Пс. 7:11). „...**защото сам Бог е Съдия...**“ (Пс. 50:6). „...**наистина има Бог, Който съди земята**“ (Пс. 58:11). Особено поучителен е текста, записан в книгата на пророк Исаия „**Защото Господ е наш Съдия, Господ е наш законодател, Господ е наш Цар, Той ще ни спаси**“ (33:22). Този, Който е дал закона, ще съди според него. Апостол Яков също е записал в посланието си в Новия Завет: „**само Един е законодател и Съдия, Който може да спаси и да погуби**“ (4:12). И пророк Еремия Го нарича Съдия: „**Ти, Господи Саваот, Който съдиши праведно...**“ (11:20). В края на жизнения си път Павел е могъл да каже: „**Отсега нататък се пази за мен венецът на**

правдата, който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в онзи ден“ (2 Тим.. 4:8). В Йоан 5:22 е написано: „Защото и Отец не съди никого, но е дал на Сина власт да съди всички.“

В Деяния на апостолите 10 гл. четем, че апостол Петър накратко е изложил пред стотника Корнилий и неговия дом Божия план за спасение. И според неговата проповед Исус Христос е определеният от Бога Съдия на живите и мъртвите (ст. 42). В Евреи 12:23 четем: „...към тържествения събор и църквата на първородните, чиито имена са написани на небесата, и към **Бога, Съдия на всички...**“ И тук също можем да зададем въпроса: Кой ще е Съдията: Бог, или Господ Исус? Естествено, че ще има само един Съдия – Законодателят. И независимо от това дали е наречен Бог, или Отец, Господ или Син, винаги става дума за един и същи Бог. А сравненията биха могли да продължават.

ОБЩЕНИЕТО Е БИЛО НАРУШЕНО

За съжаление човечеството не е разбрало нито Божия план, нито това как Той иска да го осъществи. Намерението на Бога е във вечността да има Свои синове и дъщери и да общува с тях. Именно такава е било високото предназначение, поради което човека е бил създаден по Божия образ. Човекът е бил венеца на сътворението. На него е било поверено господството над цялата земя, и върху него е била положена цялата отговорност за нея.

Бог е създал човека със свободна воля и способност да обича, да чувства, да взима решения и т.н. Но независимо от това, той е трябвало да живее според принципа на послушание и в съгласие с волята на Бога. Дадено му е било едно изпитание, в което той е имал правото свободно да вземе решение. Бог му е дал указание, което не е било трудно да се изпълни (Бит. 2:15-17).

Няма нищо по-вероятно от това, че спазването на заповедта е било въпрос на чест. Обаче човекът не е изпълнил тази Божия заповед. Той решил да бъде самостоятелен и е изгубил зависимостта си от Бога. По този начин човекът е разрушил съвършената хармония между него и Твореца, и се е отделил от Бога.

Писанието не ни информира колко дълго е продължило безметежното общение с Господ Бог. Но до момента на грехопадението не е имало нито тъга, нито сълзи и скръб, нито болести, нито смърт. И тъй като сме определени за вечен живот без съпътстващи тези фактори, ние се стремим да си възвърнем първоначалното състояние.

В началото княза на ангелите (херувим) е въстанал против Бога и затова е бил свален на земята (Ис. 14:12-15). Според Езек. 28:13 той се намирал в Едем, Божията градина. А след това той се е опитал да настрои човечеството против Бога и да го отдели от Него.

Тъй като сатана, бидейки дух, не би могъл да измами човека, който е в плът,

затова той се вселил в змията (която в почти всички езици е в мъжки род), и по онова време все още е ходила (ходил) изправен като човека.

И едва след като Бог изрекъл проклятието, тя (той) започва да пълзи по земята (Бит. 3:14). Както виждаме в Битие 3 гл. змията (змеят) е объркал Ева, като я е подлъгал да започне разговор с него. И с въпроса си: „Наистина ли каза Бог?“ той е успял да накара Ева да започне да се съмнява в Божиите думи. Освен това е станало въпрос за нещо „желателно и приятно за очите“, за „познание“, за това, че „ще станат като Бог“ и т.н. Бог е предупредил Адам, че **„в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш“** (Бит. 2:17). А чрез змията (змеят) сатаната е казал на Ева точно обратното: **„Не, няма да умрете“** (Бит. 3:4). По този начин той е успял да вземе Ева под свое влияние и да я съблазни. А Ева е въвлякла в греха и Адам, и по този начин се е прекъснала връзката между Бога и човека. От тогава целия свят лежи в злото и е под влиянието на лукавия. Всеки човек, роден в този свят е дете на смъртта.

И за да не живее вечно в греха, след падението на човека му е било забранено да яде от дървото на живота. Затова Бог го е изгонил от рая, докато бъде извършено изкуплението и примирението. И когато това се е случило, Господ казал на единия от престъпниците: **„истина ти казвам, днес ще бъдеш с Мен в рая“** (Лук. 23:43).

Всички хора се раждат грешници, отделени от Бога. И всеки един от нас постъпва и реагира точно както Адам и Ева. Всички ние сме виновни пред Бога и се нуждаем от изкупление. И както Адам и Ева са скрили своята голота със смокинови листа, т.е. не с истинска дреха, така няма да ни помогнат и различните религиозни действия и обряди, които хората извършват от страх пред Божието наказание. В състоянието, в което тогава Бог е намерил Адам и Ева след грехопадението, в същото състояние стои пред Него и днес всеки един от нас.

През първите две хилядолетия е имало хора като Енох, Ной и Авраам, на които Бог се е открил. Човечеството е вървяло по собствените си пътища и се е покланяло на разни богове. В дните на Мойсей Бог е избрал израелския народ, на който е бил даден закона и заповедите за различни жертвоприношения, които е трябвало да бъдат извършвани. Тези жертви не са могли да донесат истинското изкупление, а само са покривали греховете и са предзнаменование за жертвения Божи Агнец, Който ще умре за греховете на света и ще разруши разделящата преградата между Бога и хората. Закона е бил необходим, защото чрез него става познаването на греха (Рим. 3:20). Божият Дух ни изобличава въз основа на всички заповеди и забрани, като ни показва, че не можем да ги спазваме, а ги нарушаваме. Само така осъзнаваме, че сме станали виновни и че се нуждаем от спасение.

МОСТ

Временния разрыв в общението с Бога, причинено от човешкото непокорство, не може да отмени вечния Божи план за човечеството. Заради престъплението си човекът се е отделил от Бога и е станал безбожен. Но Бог е казал: **„нямам благоволение в смъртта на безбожния, а да се обърне безбожният от пътя си и да живее!“** (Езек. 33:11). Тъй като човекът е предназначен за живот в общение с Бога, Господ е замислил път да ни избави от смъртта и да ни върне към вечния живот. Понеже ние сами не бихме могли да се върнем при Бога, трябвало е Той да дойде при нас, за да ни спаси. Затова в Исаия 40:3 е написано: **„Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа, направете в безводното място прав път за нашия Бог“**. В Исаия 40:9-10 четем: **„Ти, който носиш благи вести на Сион, изкачи се на високата планина; ти, който носиш благи вести на Ерусалим, издигни силно гласа си; издигни го, не бой се, кажи на Юдейските градове: Ето вашия Бог! Ето, Господ Яхве ще дойде със сила и мишцата Му ще владее за Него...“**

В Исаия 52:10 пише: **„Господ запретна святата Си мишца пред всички народи и всички земни краища ще видят спасението от нашия Бог.“** В Исаия 35:4 е написано: **„Кажете на онези, които са с уплашено сърце: Бъдете твърди! Не бойте се! Ето, вашия Бог! ...Той ще дойде и ще ви избави.“** Тъй като Бог, Който е Дух, е безсмъртен, и невъзможно е да претърпи смъртта, наложило се е да приеме човешко тяло от плът и кръв. Това е бил единствения начин да ни избави от това смъртно тяло, и да ни възвърне в първоначалното ни божествено състояние, което ще имат истинските вярващи след възкресението.

БОЖИЕТО СЪЗДАНИЕ

Бог постави началото на новото творение чрез раждане. Началото на човешкия род е започнало чрез сътворение, а началото на Божия род започва чрез раждане. Взаимоотношението между Бога и човека е трябвало да бъде възстановено до отношения като между баща и син. Бог не е могъл да го осъществи нито чрез Адам, или Мойсей, нито чрез някой от пророците, защото те са дошли на този свят чрез естествено раждане и са принадлежали към падналото създание. Бог е започнал новото създание чрез свръхестествено раждане. Това е станало в единородния Син. Бог е създал зародиш на живота в дева Мария, и тя е станала носителката на Младенеца. Мария е казала: **„Ето, Господната слугиня. Нека ми бъде според твоите думи“** (Лук. 1:38). Нито Бог, нито някой от пророците, или апостолите не са я наричали „Божия майка“. Самият Исус никога не я е наричал „мамо“, а само „жено“.

Исус е бил първородния между многото братя (Рим. 8:29). Адам е бил сътвореният, а Исус — роденият Божи Син. И единствено чрез Него ние

можем да се родим духовно и да станем членове на Божия род. Писано е: „*Защото дори **Негов род сме...** И така, като **сме Божий род...**“ (Деян. 17:28,29). В Откр. 3:14 е написано: „*Това казва Амин, верният и истински свидетел, **началото на Божието създание.**“* Тук не става въпрос за творението във вселената, а за Христос, Който е началото на новото Божие създание посредством раждане. Всички синове и дъщери на Бога трябва да се родят от Словото и от Духа. Господ съвсем ясно е казал: „***Ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство**“* (Йоан 3:3). Религиозните действия не могат да доведат до новораждането от Божието Слово. Без семе не може да бъде произведен нито земния, нито духовния живот. В Йоан 10 гл. е написано, че Юдеите обвинили Господ в богохулство и казали: „*Ти, Който си човек, правиш себе си Бог. Исус им отговори: Не е ли писано във вашия закон: **Аз казах, богове сте вие?**“* (Пс. 81:6). „*Ако са наречени богове онези, към които дойде Божието Слово, а Писанието не може да се наруши, то на Този ли, Когото Бог освети и прати на света казвате: Богохулстваш, защото казах Аз съм Божи Син?*“*

В Стария завет Божието Слово е идвало към пророците. И тъй като те са приемали Божията субстанция — Словото — били са наричани богове. Това, което произлиза от Бога е божествено. И Словото, което излиза от Бога е наречено Божие семе (Лук. 8:11), посредством което ние ставаме Божии деца. „*От собствената Си воля ни е родил чрез словото на истината, за да бъдем един вид пръв плод на Неговите създания*“ (Яков 1:18).

В епохата на Стария Завет, в продължение на почти четири хиляди години, нито един пророк не е нарекъл Бога „Небесен Отец“. Освен това по онова време никой никога не се е обръщал към Божия Син. Също така няма и никакъв разговор между Отец и Сина. Много е важно това да го знаем.. Прехода от Стария към Новия завет е бил необходим заради спасението. Този, Който в Стария Завет е бил Господ – Яхве, в Новия завет е Господ Исус — Синът. Невидимият Бог Елохим е изявил Себе Си във видима форма като Господ Яхве. И същият този Бог се е открил като Отец в Сина — в човешки образ и тяло. Името Исус (по еврейски *Яхшуа*) означава Яхве - Спасител.

Всяко име и всяко откровение на Бога има своето определено място и затова трябва да бъде поставено към контекста, към който принадлежи. Там, където се говори за „Отец“, не може да бъде поставена думата „Син“; а там, където се говори за „Син“, не може да се постави думата „Отец“. И въпреки всичко има само един Бог, Който ни се открива като Отец на небето и в Сина на земята. Като Отец Той никога не се е родил и никога не е умрял. Но като Син се е родил, страдал е, умрял е и е възкръснал.

А всичко това е заради нас. Бог ни е включил в Своя план. „***А Бог, Който е възкресил Господа, ще възкреси и нас със силата Си**“* (1.Кор. 6:14). „*Защото ако сме се съединили с Него чрез смърт, подобна на Неговата, ще се съединим и чрез **възкресение**, подобно на Неговото*“ (Рим. 6:5). Както е истина това, че Бог се е открил в Христос, така е истина и това, че Христос се

открива във вярващите. Трябва да се замислим върху това, защо в Библията не се споменава нищо за „Вечен Син“, или за „Небесен Син“, а се говори за „Вечен Бог“ и „Небесен Отец“. Не можем да кажем, че: „Който е видял Елохим, видял е Яхве“, но онзи, който е видял Господа, е могъл да каже: „Видях Бога“. Също така Отец не би могъл да каже: „Който е видял Мен, видял е Сина“; но Синът е могъл да каже: **„Който е видял Мен, видял е Отца“** (Йоан 14:9). В Лука 10:22 е написано: **„...освен Отец никой не знае кой е Синът, и никой не знае кой е Отец, освен Сина и онзи, на когото Синът би благоволил да Го открие.“**

Божията слава, посредством която е трябвало да бъде прославен Христос, е била приготвена още преди създанието на света: **„И сега, прослави Ме, Отче, при Себе Си със славата, която имах у Теб, преди създанието на света“** (Йоан 17:5). И онези, които Му принадлежат също са били избрани в Него преди създанието на света: **„... ни е избрал в Него преди създаването на света“** (Ефес. 1:4-5). Техните имена са били записани в книгата на живота на Агнето. **„Пред него се поклониха всички жители на земята, чиито имена не са написани от началото на света в Книгата на Живота, принадлежаща на Агнеца“** (Откр. 13:8). Има божествено предопределение относно Христос и Неговата Църква-Невяста. Тъй като Бог е знаел всичко от самото начало, Той ни е определил още преди вечните времена да ни помилва. **„Който ни е спасил и призвал със свято призвание.... според милостта, дадена ни в Христос Исус преди вечните времена“** (2 Тим. 1:9). Ние също сме част от този план.

В Библията отсъства формулировката, която често се употребява в днешното християнство: „Да ви благослови Бог Отец, Бог Син и Бог Свети Дух.“ В Новия Завет Бог е наречен наш Отец, но никъде не е написано „Бог Син“, а само „Божия Син“ или „Син на Всевишния“. Същото се отнася и за Светия Дух. Не е написано, че над водата се е носил „Бог Светия Дух“, а е написано „Божия Дух...“ (Бит. 1:2). При кръщението на Месията се спуснал Божият Дух, а не „Бог Светия Дух“ (Мат. 3:16). Не „Бог Светия Дух“ е осенил Мария, а написано: **„Светия Дух ще дойде върху теб и силата на Всевишния ще те осени“** (Лук. 1:35). Ако Светия Дух беше самостоятелна личност, тогава Младенецът би трябвало да се нарича „Син на Светия Дух“, защото рождението е станало от Духа. Светият Дух е Божия Дух!

В Йоан 2:28 Бог казва: **„И след това ще изля Духът Си на всяка плът.“** А изпълнението на това обещание го намираме в Деяния 2 гл. Бог не е излял друга личност, а е излял Своя Дух. Исус е дал на тези, които са Негови, обещаното от Отца (Деян. 1:4-8). Той е казал, че ще изпрати Светия Дух (Йоан 16:7), и също е казал, че Самият Той ще дойде (Йоан 14:18).

В деня на Петдесетница Той е дошъл като Дух и живее във вярващите: **„Христос в нас, надеждата на славата“** (Кол. 1:27). В своята първа проповед Петър е казал: **„И тъй, като се възвиси до Божията десница, и взе от Отца обещания Свети Дух, Той изля това, което виждате и чувате“**

(Деян. 2:33). Йоан Кръстител го е казал още преди това: „**Той ще ви кръсти със Святия Дух и с огън**“ (Мат. 3:11). Това е чистото апостолско учение. В Христос е бил Бог с нас, а чрез Святия Дух Той живее в нас. В Йоан 4:24 Исус казва: „**Бог е Дух...**“ Апостол Павел е написал „**Господ е Духът**“ (2 Кор. 3:17). Когато е написано „Божия Дух“, „Господния Дух“ или „Святия Дух“, винаги става въпрос за един и същи Дух.

Нито Синът, нито Духът са самостоятелни личности на Бога. В Сина Бог е влязъл във взаимоотношение с нас, а чрез Святия Дух ние влизаме във взаимоотношение с Него. Синът е казал „**Аз излязох от Отца...**“ (Йоан 16:28). А за Духа е написано: „**Духът на истината, Който излиза от Отца...**“ (Йоан 15:26).

ОСИНОВЯВАНЕТО

В Псалом 2:7 четем: „**Аз ще изявя постановлението; Господ Ми каза: Ти си Мой Син; Аз днес Те родих.**“ Думата „днес“ не се отнася до вечността, защото във вечността няма нито днес, нито вчера, нито утре. Думата „днес“ означава понятие за време. Божия план е изложен пророчески в Стария Завет, а неговото изпълнение е в Новия Завет.

По-нататък в Псалом 2:8 ние четем: „**Поискай от мен и Аз ще Ти дам народите за Твое наследство и земните краища за Твое притежание.**“ В тези два стиха се говори за раждането на Сина и за това, че всички народи ще Му бъдат дадени в наследство. Човек не може да се спаси само защото вярва в съществуването на Бога. И демоните вярват и треперят (Яков 2:19). Спасителната вяра се състои в това, че единственият истинен Бог ни е спасил в Сина. Затова е написано: „**Повярвай в Господ Исус Христос и ще се спасиш ти и домът ти**“ (Деян. 16:31).

В Псалом 2:12 този факт е осветен от гледна точка на Бога: „**Целувайте Сина, за да не се разгневи и да погинете на пътя, когато след малко пламне Неговият гняв. Блажени всички, които се уповават на Него**“. Не трябва да игнорираме тези думи. Много хора говорят за Бога, за любимия Отец на небесата, но не признават, че Отец се е явил на тази земя като Спасител в Сина. Единствената действена и спасителна вяра в Бога е вярата в Исус Христос, защото само в Него Бог се е срещнал с човечеството. Само в Него ние се срещаме с Бога и сме спасени. Трябва да вярваме в Него именно така, защото по този начин Той е изявил на хората спасителната Си милост. „**Защото се яви Божията милост, спасителна за всички хора...**“ (Тит 2:11-14).

Той е установил взаимоотношението „Отец – Син“ заради нас, за да можем ние да станем синове и дъщери на Бога. В пророческото слово четем: „**Аз ще му бъда Отец, а той ще Ми бъде син**“ (2 Цар. 7:14). „**И вместо онова, което им се каза: Не сте Мой народ, ще им се каже: Вие сте деца на живия Бог**“ (Ос. 1:10). Павел е написал: „**Затова: Излезте от сред тях и се**

*отделете“ казва Бог, „ и не се допирайте до нечисто.“ И Аз ще ви приема и ще ви бъда Отец, а вие ще ми бъдете синове и дъщери“, казва **Всемогъщият Господ**“ (2 Кор. 6:17.18). В Ефес. 1:5 Павел ясно подчертава: „**като ни е предопределил да Му бъдем осиновени чрез Исус Христос по благоволенieto на Своята воля.**“ На земята има хора, които са послушни на Божията воля и се намират в Неговия план. Те са получили Божието благоволение в Христос.*

За Божия Син е написано: *„Той ще извика към Мен: **Отец си ми, Бог мой и канарата на моето спасение. При това Аз ще го поставя в положение на първороден, по-горе от земните царе**“* (Пс. 89:26-27). Божият Син е страдал и е умрял в плътското тяло като заместник на всички Божии синове и дъщери. И чрез Неговото възкресение, смъртното Му тяло е облечено в безсмъртие. Това е причината и за нашето възкресение и промяната на телата ни.

Тук не става въпрос за някакви учения, или спорни въпроси, а за осъществяването на Божия план и Неговото намерение, според което човешките деца стават Божии деца. В Псалом 68:19-20 е написано: *„**Благословен да е Господ, Който всеки ден носи бремето ни, Бог, Който е наш Спасител. Бог е за нас Бог Избавител и на Господа принадлежи отърваването от смъртта.**“*

Нито един човек не е имал власт над смъртта; точно обратното — смъртта властва над всеки човек. И доказателството за това са множеството гробища. Но както е казал Господ: *„**От силата на преизподнята ще ги изкупя, от смърт ще ги избавя. О, смърт, къде са язвите ти? О, преизподньо, къде е погубителната ти сила?**“* (Ос. 13:14). А в Зах. 9:11 е известно изкуплението и освобождението от властта на смъртта на светиите от Стария Завет: *„**А колкото до теб, Израелю, по причина на кръвта на сключения от теб завет с Мен, Аз изведох затворниците ти от безводния ров.**“*

Новия Завет е бил обещан още в Стария Завет. Пророк Еремия е написал: *„Ето, идат дни, казва Господ, когато ще склуча с Израелевия дом и с Юдовия дом нов завет; не такъв завет, какъвто склучих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от Египетската земя; защото те престъпиха Моя завет, поради което Аз се отвърнах от тях, казва Господ. Но ето завета, който ще склуча с Израелевия дом след онези дни, казва Господ: **Ще положи закона Си във вътрешностите им и ще го напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ; и няма вече да учат всеки ближния си и да казват: **Познайте Господа; защото те всички ще Ме познават – от най-малкия до най-големия между тях, казва Господ; защото ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече**“*** (Ерем. 31:31-34).

А това се е случило, когато нашия Господ е умрял на кръста и е установил Новия завет. В Матей 26:28 Той е казал: *„**защото това е Моята кръв на новия завет, която за мнозина се пролива за опрощаване на***

грехове“. Това мощно събитие е описано в Матей 27:45-54 и в другите Евангелия. Чрез смъртта и възкресението Той е победил дявола и ада.

Петър описва делото на изкуплението със следващите думи: **„Защото и Христос един път пострада за греховете, Праведният за неправедните, за да ни приведе при Бога, като беше умъртвен по плът, но оживотворен по Дух...“** (1 Пет. 3:18). Той освободи онези, които бяха обречени на смърт, и изкупи онези, които бяха слезли в преизподнята. Апостол Павел е написал: **„И така, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той подобно на тях взе участие в същото, за да унищожих чрез смъртта този, който има властта, т.е. дявола и да избави всички онези, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство“** (Евр. 2:14-15).

И след извършеното изкупление Той е възкръснал на третия ден, а на четиридесетия ден след възкресението се е възнесъл на небето. Съответстващите места в Писанието, описващи тези събития в Новия Завет, са общоизвестни. Тези събития вече са били оповестени в Стария Завет. В Псалом 68:18 се казва: **„Възлязъл си нависоко; пленил си пленници, взел си в дар хора, даже и непокорните...“** В Псалом 47:5 пише: **„Възлезе Бог с възкликание, Господ с тръбен глас.“** От Ефес. 4:10 става ясно Кой е бил Този, Който е умрял, Който е слязъл в преизподнята, и Който победоносно е възкръснал и се е възнесъл на небето. **„Този, Който е слязъл, е същият, Който и се въздигна по-горе от всички небеса, за да изпълни всичко.“**

Ще завършим тази глава със свидетелството на апостол Павел: **„Защото ви предадох преди всичко това, което и аз приех - че Христос умря за греховете ни според Писанията, че беше погребан, че беше възкресен на третия ден според Писанията и че се яви на Кифа, после на дванадесетте, че след това се яви на повече от петстотин братя наведнъж, повечето от които и досега са живи, а някои починаха, че после се яви на Яков, а след това на всичките апостоли; а най-накрая от всички се яви и на мен, като на някой изверг“** (1 Кор. 15:3-8).

ЧОВЕКЪТ ИСУС ХРИСТОС (Човешкият Син)

Сега ще разгледаме тези области, в които можем да видим Христос като човек, Който е до Бога, а именно като Божи Син, като Човешки Син, като Давидов Син, като Божия Агнец, като Посредник, Ходатай, Пророк и т.н. За Него е написано: **„...но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на хората; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст“** (Фил. 2:7-8). Царят на царете се е родил на нашата земя; повили са Го и са Го положили в ясли (Лук. 2:7). А от стих 21 четем: **„След като се навършиха**

осем дни и трябваше да обрежат Детенцето, дадоха Му името Исус, както беше наречено от ангела, преди да е било заченато в утробата“.

„...когото ще наречеш Исус; защото Той е, Който ще спаси народа Си от греховете му“ (Мат. 1:21). Посветили са Младенеца на Господа: „както е писано в Господния закон, че всяко първородно дете от мъжки пол ще бъде посветено на Господа“ (Лук. 2:23).

Втората глава на евангелието от Лука възлага неразрешим проблем на онези хора, които се опитват да изследват Божията тайна със собствения си ум. От една страна е написано: **„Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ“** (ст. 11), а от друга страна, че Този Младенец, Който е бил Христос, Господ, е бил посветен на Господа в Ерусалим като първороден син (ст. 22-23). Вече казахме, че Яхве е Господ Бог в духовно-телесна форма, а Яхшуа (Исус) е Господ, Който се е явил в плът. И именно Яхшуа (Исус) е бил представен на Господ Бог. Необходимо е било Изкупителят да бъде сто процента човек, за да може да страда и да умре. Но също така и сто процента Бог, за да победи смърта и дявола. Като човек Той е ял, пил, уморявал се и е спял. Той се е молил като човек. **„Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си...“** (Евр. 2:17). Навсякъде, където е проявена Неговата човешка страна, по отношение на нас, ние Го виждаме до Бога.

Исус Христос се е родил от Бога посредством Святия Дух. И затова Неговата кръв, мислите Му и целия Му живот е бил съвършено свят и безгрешен. Смъртта, ада и сатана не са имали нищо в Него. В четирите евангелия Месията е описан като човек — от момента на раждането Му и до възкресението Му. В Лука 3:21-22 четем: **„И когато се кръсти целият народ и когато и Исус се кръсти и се молеше, небето се отвори и Светият Дух слезе върху Него в телесен образ като гълъб, и един глас дойде от небето, който казваше: Ти си Моят възлюбен Син; в Теб благоволих“.**

Тук не става въпрос само за описание на това събитие, но и за това, че и ние трябва да имаме същото преживяване в качеството си на Божии синове и дъщери. Всеки, който е повярвал на Библията, ще е послушен на Божието Слово и ще приеме библейското кръщение. Тогава над Божия Син небето се е отворило. Но и всички Божии синове и дъщери стоят под отвореното небе; и Святия Дух слиза върху тях, както е било в началото. Всеки трябва да има това лично преживяване и да получи уверението, че е бил приет от Бога. Синовете и дъщерите на Бог трябва да имат свръхестествено потвърждение, че върху тях е Божието благоволение.

СЛУГА

Христос дойде, за да изпълни съвършената Божия воля. В унижението Си, Той е наречен Господен слуга. В Исаия 42:1 четем: **„Ето Моя слуга, Когото подкрепям, Моя избраник, в когото благоволи душата Ми. Положих**

Духа Си на него, той ще постави правосъдие за народите.“ Божият Дух е слязъл на Христос, защото Той е имал Божието благоволение. А след това Той е започнал служението Си. В евангелието на Лука 4 гл. Господ Исус е прочел откъс от Исаия 61 гл.: *„Духът на Господ Яхве е на мен, защото Господ ме е помазал да благовествам на кротките, пратил ме е да превържа съкрушените сърца, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните, да проглася годината на благоволенията Господне“* (ст. 1-2). В Исаия 42:6-7 е написано: *„Аз, Господ, те призовах в правда и като хвана ръката ти, ще те пазя и ще те поставя за завет на народа, за светлина на народите, за да отвориш очите на слепите, да извадиш затворените от затвор и седящите в мрак – от тъмницата.“*

Всеки може да прочете изпълнението на това пророчество в Матей 12:15-21. И до днес важи това, което Той е казал тогава: *„Смазана тръстика няма да пречупи и замъждял фитил няма да угаси, докато изведе правосъдието до победа. И на Неговото име народите ще се надяват.“* В книгата на пророк Исаия от 52:13 до 54:12 Изкупителят е описан като слуга, чийто път минава от Гетсимания до Голгота: *„В Него нямаше благообразие, нито благоприличие, за да Го гледаме, нито красота, за да Го желяем. Той беше презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и навикнал на печал; и както човек, от когото хората отвръщат лице, презрян беше и за нищо не го счетохме.“* И в следващите стихове е описано „ядрото“ на делото на спасение. *„Но Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари, а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. Но Той беше ранен поради нашите престъпления, беше бит поради нашите беззакония, върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир и с Неговите рани ние се изцелихме.“*

В Псалом 129:3 също има едно пророческо слово отнасящо се за Неговите страдания. *„Орачите ораха по гърба ми, проточиха дълги бразди.“* В Исаия 50:6 четем: *„Гърба си предадох на биене и бузите си на скубачите на косми; не скрих лицето си от безчестие и заплювания.“* Месията е приел образ на слуга, унижил се е и смирил себе Си — нещо, неразбираемо за нас. И с Него са постъпили като с престъпник. В Марк 14:65 е описано: *„И някои започнаха да Го заплюват, да Му закриват лицето, да Го блъскат и да Му казват: Познай! И служителите, като Го хванаха, Му удряха плесници.“* В 15 гл. се говори за това как са Го бичували, за венеца от тръни и подигравките, които е трябвало да изтърпи. И в стих 28 е допълнено: *„И се изпълни Писанието, което казва: „И към беззаконниците беше причислен“* (Ис. 53:12).

В Исаия 53:11 е пояснена причината, поради която нашият Спасител е приел върху Себе Си всичко това. *„Ще види плодовете от труда на душата си и ще се насити; праведният Ми Слуга ще оправдае мнозина чрез знанието им за Него и Той ще се натовари с беззаконията им.“* Ние сме били виновни и сме заслужавали смърт, но Той е заел нашето място. Ние сме

били изоставени от Бога. И когато Той е висял на кръста, извикал е вместо нас: „**Боже Мой, Боже Мой защо си ме оставил?**“ Давид е казал тези пророчески думи чрез Духа в Псалом 22: „**Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?**“ (ст. 2); „**Всички, които ме гледат, ме ругаят**“ (ст. 7); „**Защото кучета ме обиколеха, тълпа от злодеи ме обкръжи, прободоха ръцете ми и краката ми....Разделиха си дрехите ми и за облеклото ми хвърлиха жребий**“ (ст. 16,18).

Колко точно са се изпълнили около сто пророчества за Месията от Стария завет. Чрез страданията и смъртта Си, Той ни е избавил, премахнал е враждата между Бога и нас, като ни е направил нови създания и съграждани на светиите (Ефес. 2:13-17). В качеството си на Слуга, Той е отказал да бъде наричан „Благ Учител“. „**Но Исус е отвърнал: „Защо Ме наричаш благ?Никой не е благ, освен един Бог**“ (Лук. 18:18,19). И още е казал: „**От хора слава не приемам; но зная, че вие нямате в себе си любов към Бога. Аз дойдох в името на Моя Отец и не Ме приемате; но ако дойде друг в свое име, него ще приемете. Как можете да повярвате вие, които приемате слава един от друг, а не търсите славата, която е от единствения Бог**“ (Йоан 5:41-44). Той е дошъл да изпълни Божията воля и затова е казал: „**Този, Който Ме е пратил е с Мен; не Ме е оставил сам, защото Аз върша винаги онова, което Му е угодно**“ (Йоан 8:29). Дошъл е като Слуга, за да служи и затова е казал: „**Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина**“ (Мат. 20:28).

Първата църква е използвала думата „слуга“ дори и в молитвите си. „**Ти, чрез Святия Дух, Който говори чрез устата на слугата Ти, нашия баща Давид, си казал: „...Опълчваха се земните царе против Господа и против Неговия помазаник. Защото наистина и Ирод и Пилат Понтийски с езичниците и с Израелевия народ се събраха в този град против Твоя Син Исус Христос, Когото си помазал**“ (Деян. 4:25-28).

Ръководените от Святия Дух хора, винаги са говорили, писали, молили са се и са действали правилно. За човешкия разум може да има неприемливи неща, но всяко Божие Слово е важно и затова те винаги са се съобразявали с него. Дано в много хора да се появи желание да принадлежат към истинската библейска Божия църква, в която се реализира мисленето, говоренето и действието на Бога тук на земята. И както се е изпълнило всяко слово отнасящо се до Месията, така трябва да се изпълнят и обещанията, дадени на църквата. Молитвата на първата църква е завършвала така: „**И сега, Господи, погледни на техните заплахи и дай на Твоите слуги да говорят Твоето Слово с пълна дързост, докато Ти простираш ръката Си да изцеляваш и да стават знамения и чудеса чрез името на Твоя свят Син Исус. И като се помолиха, потресе се мястото, където бяха събрани и всички се изпълниха със Святия Дух и с дързост говореха Божието Слово**“ (Деян. 4:29-31).

ПРОРОК

И като Пророк Той е трябвало да изпълни всичките Си задължения точно така, както и в другите области. В Деян. 3:22-23 Петър цитира словото от Втор. 18:18 и казва за Исус: **„Мойсей е казал: „Господ Бог ще ви въздигне измежду братята ви Пророк, както въздигна мен; Него слушайте във всичко каквото ще ви каже; и всяка душа, която не послуша този Пророк, ще бъде изтребена от народа.“** В качеството си на Човешки Син, Той е бил Пророк. А предупреждението е: **„ и всяка душа, която не послуша този Пророк, ще бъде изтребена.“** Послушанието и вярата в Словото, което е „Така казва Господ“, означава живот.

На планината на преobraжението, от свръхестественния облак се е разнесъл мощен глас: **„Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение; Него слушайте. И учениците, като чува това, паднаха на лицата си и много се уплашиха“** (Мат.17:5,6) Те са видяли своя преобразен Учител в Неговата първоначална слава. Йоан също Го е видял така, когато е бил в Духа на остров Патмос (Откр. 1:12-17). Всеки, който види днес преобразования Исус, ще чуе същите думи: **„Него слушайте!“** И тук можем да видим пълното препокриване на Втор. 18:18 с Деян. 3:20-21. Исус като Бог и Пророк е прогласявал Божието Слово, и е изпълнявал Божията воля. Когато са попитали Йоан Кръстител: **„Ти пророка ли си, Той е отговорил: „Не съм“** (Йоан 1:21). Йоан е бил повече от пророк. Той е строил мост от Стария завет към Новия, и е представил Христос, Божият Агнец. Но той не е бил Пророка, за който е говорил Мойсей. Този Пророк е бил Месията, Който е издигнал пророческата част на историята на спасението и е изпълнил Своето пророческо служение. **„Тogaва хората като видяха знамението, което Той извърши, казаха: Наистина Този е Пророкът, Който трябва да дойде на света“** (Йоан 6:14).

В Йоан 5:19 е написано: **„Исус им каза: Истина, истина ви казвам: Синът не може да върши от Себе Си нищо, освен това, което вижда че върши Отец; понеже каквото върши Той, същото върши и Синът.“** Така Той напълно се е изявил като Човек. Тук не се говори за един безсилен Бог и един могъщ Бог, а се говори за Човешкия Син Исус Христос и за Бога. Пророците изпратени от Бога са били „виждащи“. Те са виждали Божии видения, и Божията воля им е била откривана чрез Святия Дух. Човешкият Син е бил Пророк. Той е виждал и чувал онова, което е трябвало да прави, и затова е казал: **„...защото не търся Своята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил“** (Йоан 5:30). Словото от Стария Завет в Пс. 40:7-8 също се отнася за Исус: **„Тogaва казах: Ето, дойдох; в свитъка на книгата е предсказано за мен. Драго ми е, Боже мой да изпълнявам Твоята воля.“** Апостол Павел е цитирал това слово в Евр. 10:7-9 като е дал и обяснение: **„с тази воля ние сме осветени чрез принасянето на Исус Христовото тяло веднъж завинаги“** (ст. 10). Първият Адам не е изпълнил Божията воля, но роденият от Святия Дух Божи Син чрез послушанието си е премахнал греха

на непослушание на първия Адам. Той е изпълнил съвършената Божия воля, взел е върху Себе Си нашето проклятие, за да ни дари Божието благословение. „И вас, които бяхте мъртви чрез прегрешенията си и необрязаното си плътско естество, вас съживи с Него, като прости всичките ви престъпления“ (Кол. 2:13).

БОЖИЯ АГНЕЦ

В Стария Завет жертвеното животно е било невинно агне — символ на съвършения Божи Агнец, Който е трябвало да умре вместо виновните. Йоан Кръстител е посочил Исус и е казал: „Това е **Божият Агнец**, Който поема греха на света“ (Йоан 1:29). Петър е написал: „като знаете, че не с преходни неща сребро или злато, сте изкупени от суетния живот, предаден ви от бащите ви, а със скъпоценната кръв на Христос, като на **Агнец** без недостатък и пречист“ (1 Пет. 1:18). Бог е придобил Своята църква чрез кръвта Си (Деян. 20:28). „...когото Бог постави за **умилостивение чрез Неговата кръв посредством вяра... и да се познае, че Той е праведен и че оправдава този, който вярва в Исус**“ (Рим. 3:25-26). Каква прекрасна истина! Това е ядрото на евангелието. Всички библейски пасаж, тяхната взаимовръзка и съгласуваност помежду им, ни дават Божествения отговор.

СВЕЩЕНИК

Месията е трябвало да бъде и Свещеник. В Евреи 9:11–14 е написано: „А понеже **Христос дойде като Първосвещеник** на бъдещите добрини, Той влезе през по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена, т.е. не от настоящето творение, веднъж завинаги в светилището и то не с кръв от козли и от телци, а със собствената Си кръв и придоби за нас вечно изкупление...то колко повече кръвта на Христос, Който чрез вечния Дух принесе Себе Си без недостатък на Бога, ще очисти съвестта ви от мъртвите дела, за да служите на живия Бог“. В Евреи 5: 7-10 четем: „По време на земния Си живот, Исус със силен вик и сълзи отправи молитви и молби към Бога, Който можеше да Го спаси от смърт и като бе послушан поради благоговението Си, макар и да е Син, пак се научи на послушание от това, което пострада, и като се усъвършенства стана причина за вечно спасение на всички, които са Му послушни, наречен от Бога **Първосвещеник според Мелхиседековия чин**.“

В Битие 14:18-20 е написано: „Така и Салимският цар Мелхиседек, който беше **свещеник** на Всевишния Бог изнесе хляб и вино и го благослови, като каза: **Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Създател на небето и земята; благословен и Всевишния Бог, Който предаде неприятелите ти в твоята ръка. И Аврам му даде десетък от всичко**.“ Когато четем този библейски текст, у нас възниква представата, че в Ерусалим по онова време е царувал цар, който същевременно е бил и свещеник. В 7 гл. на посланието до

Евреите този цар-свещеник е описан по-подробно. „...той, който е първо, по значението на името си цар на правда, а после и салимски цар, т.е. цар на мир“ (ст. 2). Има само Един, Когото можем да наречем Цар на правда и Цар на мира — това е Царят на царете. В дните на Авраам Той все още не се е бил открил в плът. Писанието ни дава следното обяснение за Мелхиседек: „без баща, без майка, без родословие, без да има начало на дни, или край на живот, но оприличен на Божия Син, остава завинаги **свещеник**“ (ст. 3). Всеки цар и свещеник на земята има баща, майка и родословие; Мелхиседек не е имал такива. Това е изумително доказателство за това, че когато Господ се е срещнал с Авраам като свещеник Мелхиседек, Той още не е бил роден като Син. Той е посрещнал Авраам в качеството си на свещеник с хляб и вино, което символизира Господната вечеря.

В Стария Завет първосвещеникът един път в годината, в деня на умилоствението е влизал в светилището с кръвта на жертвеното животно. Исус Христос като **Първосвещеник** един път завинаги е влязъл в небесното светилище със Собствената Си кръв, която не е изтекла в земята, а пред трона на милостта, и е придобил вечно изкупление за нас“ (Евр. 9:12). И днес, за всеки библейски вярващ тази кръв има същото въздействие за оправдание. Това е кръвта на Новия Завет, която през цялото време на милостта действа в живота на тези, които са истински вярващи. „Когато направиш душата му принос за грях, ще види потомството, ще продължи дните си и това, в което Господ благоволи, ще успее в ръката му“ (Ис. 53:10).

ПОСРЕДНИК И ХОДАТАЯ

Понятието „умилоствение“ ни насочва към Посредника и Ходатая. Йов го е казал много точно: „ако има ангел с него, **посредник** пръв между хиляди, за да възвести на човека какво за него е право, и ако Бог бъде милостив спрямо него и каже: освободи го, за да не влезе в гроба, Аз промислих откуп за него.... той пее пред хората като казва: Съгреших и изкривих правото и не ми бе въздадено според греха ми; Той избави душата ми, за да не отиде в рова и животът ми ще види светлината“ (Йов 33:23-24, 27-28). Тук се говори за Ходатая, за умилоствението и за изкуплението. „**Защото зная, че Изкупителят ми е жив...**“ (Йов 19:25).

Във всички тези проявления и действия ние виждаме Човешкия Син до Бога. В 1 Тим. 2:5-6 е написано: „Защото има само един Бог и един **посредник** между Бога и хората – човекът Христос Исус, Който отдаде Себе Си като откуп за всички.“ В Евр. 12:24 се казва, че ние сме пристъпили: „...към Исус, **Посредника** на Новия завет и към кръвта на поръсване, която зове по-силно от кръвта на Авел.“ Понятието „посредник“ е обяснено в Деян. 7:38: „Това е онзи, който е бил **посредник** между хората в пустинята и Ангела, Който е говорил с него на планината Синай, както и с бащите ни, който и прие животворни думи, да ги предаде на нас“

Посредника е трябвало да бъде същевременно и ходатай. Йоан припомня на вярващите: „*Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите ;но ако някой съгреша, имаме Ходатай при Отца – Исус Христос Праведния. Той е умилостивение за нашите грехове и не само за нашите, но и за греховете на целия свят*“ (1 Йоан. 2:1-2). Като Ходатай, Той е отдясно на Бога. „*И каза Яхве на моя Господ: Седи отдясно Ми, докато положи враговете ти за твое подножие*“ (Пс. 110:1).

Исус Христос ни е представен редом с Бога не само по време на земния Си живот, но и до днес. Когато Стефан е видял небето отворено, той е казал: „...*Ето, виждам небесата отворени и Човешкия Син, Който стои отдясно на Бога*“ (Деян. 7:56). В священото Писание не е отбелязано някой някога да е видял до Бога още един Бог. Но самият Господ Исус е казал пред синедриона: „...*отсега нататък ще видите Човешкия Син седящ отдясно на Силата*“ (Мат. 26:64). Винаги, когато виждаме нашия любящ Господ в служение, отнасящо се до нашето изкупление, Той ни е показван до Бога. Апостолът говори на вярващите: „*Като насочваме своя взор към Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра, Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол*“ (Евр. 12:2). Този, Когато Стефан е видял като Човешкия Син на небето, е Същият, Когато Йоан е видял сред седемте златни светилника в Откр. 1:12–20. Той се е явил на Павел по пътя за Дамаск в сияеща светлина. За това събитие можем да прочетем в Деян. 9:3-6: „...*внезапно блесна около него светлина от небето. И като падна на земята, чу глас, който му казваше: Савле, Савле, защо Ме гониш? А той каза: Кой си Ти, Господи? А Той отговори: Аз съм Исус, Когато ти гониш... Стани и иди в града, и ще ти се каже какво трябва да правиш.*“

Господ се открива както иска, където иска и на когото Той иска. Ние можем да Го виждаме в многообразието на Неговите проявления и откровения, но въпреки всичко Той е все същият Господ. Той е казал: „*И никой не се е възкачил на небето освен Този, Който е слязъл от небето, т.е. Човешкият Син, Който е на небето*“ (Йоан 3:13). Когато е казал това, Той е стоял с двата си крака на земята. И така, на нас все повече ни става ясно, че се намираме в сферата на божествените откровения.

БОЖИИТЕ СИНОВЕ

Връзката на Бога с хората посредством Човешкия Син ни е показана в Евр. 2:6-9: „*Какво е човек, за да го помниш, или човешки син, за да го посещаваш? Ти си го направил само малко по-долен от ангелите, със слава и чест си го увенчал и си го поставил над делата на ръцете Си; всичко си подчинил под краката му.*“ И като му е подчинил всичко, не е оставил нищо неподчинено на него, обаче сега не виждаме още да му е подчинено всичко. Но виждаме Исус, Който е бил направен малко по-долен от ангелите, че е увенчан със слава и чест поради претърпяната смърт, за да вкуси смърт с

Божията благодат за всеки човек.“ В Евреи 2:10-11 е написано: **„Защото беше уместно Онзи, заради Когото е всичко, и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенства чрез страдания Начинателя на тяхното спасение. Понеже и Онзи, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от Един Отец; затова Той не се срамува да ги нарича братя“.**

Обещанията, записани в Стария Завет, са изпълнени в Новия Завет буквално. След възкресението Исус е казал на жените, които са дошли при гроба: **„Не бойте се. Идете и кажете на братята Ми да идат в Галилея и там ще Ме видят“** (Мат. 28:10). Факта, че Този, Който освещава и тези, които са освещавани имат един и същи Отец, е потвърден в Йоан 20:17: **„Исус ѝ каза: Не се допирай до Мен, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и им кажи: Възнасям се при Моя Отец и при вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог.“** Накрая ние ще бъдем преобразени в образа на Божия Син. Йоан казва: **„...но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим Какъвто е“** (1 Йоан. 3:2). Това ще се изпълни точно така, както е написано. Вечният план на Бога с тези, които вярват, се приближава към окончателното си осъществяване.

В Псалом 22:23 е написано: **„Ще възвестявам името Ти на братята си, сред събранието ще Те хваля.“** Името е известно на всички ни, но според написаното Той го е известил на братята Си, които имат право да назоват Бога свой Небесен Отец. Бог ни е дал всичко в Сина, тъй като **„в Него обитава цялата пълнота на Божеството; и вие имате пълнота в Него, Който е глава на всяко началство и власт“** (Кол. 2:9-10). Виждаме, че нашият Господ, приемайки образа на човек, е изпълнявал различни задачи. Исус е казал: **„Вие изследвате Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот и те са, които свидетелстват за Мен“** (Йоан 5:39). Когато изследваме Писанието, ние трябва напълно да вярваме на неговото свидетелство: **„това е вечен живот, да познаят Теб, единствения истинен Бог и Исус Христос, Когото Си изпратил“** (Йоан 17:3). Освен това Той е казал: **„това е волята на Този, Който Ме е пратил: всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот и Аз ще го възкреса в последния ден“** (Йоан 6:40). От следващия стих можем да разберем колко е важна вярата в откровението на изявата на Бог в Сина: **„Който вярва в Сина, има вечен живот; а който не слуша Сина, няма да види живот...“** (Йоан 3:36). Макар нашият Господ да се е представял по многообразен начин, ние, отвъд човешката си обвивка, казваме заедно с Тома: **„Господ мой и Бог мой“** (Йоан 20:28). Според думите на апостол Павел единствено този, който има Святия Дух, е способен да назове Исус Христос Господ.

Като добър Пастир, Той е дал живота Си за нас и ни е направил овце в Своето стадо. Той е Цар и Свещеник, и нас ни е направил царе и свещеници (Откр. 1:6). Той е скалата. Той е скъпоценният крайъгълен камък, върху когото ние, като живи камъни се изграждаме в Божия духовен дом (1 Пет. 2:4-10).

Като Син, Той ни е направил синове и дъщери на Бога (Ефес. 1:5 и др.). Който вижда Господа, който дойде в плът, до Бога, той също трябва да вижда, че всичко това се случило, за да се изпълни вечния Божи замисъл спрямо човечеството.

Като Божият Син — Той е Изкупител; като Човешкият Син — Той е Пророк; като Давидов Син — Той е Цар. Исус ще седне на трона и ние ще царуваме заедно с Него хиляда години (Откр. 20:6). Той е дал това велико обещание на тези, които са Негови (Откр. 3:20-21). След това времето ще премине във вечността, и Бог ще бъде всичко във всичко (1 Кор. 15:28).

СТАРИЯ ПО ДНИ

В Данаил 9:7 е записано забележително събитие: **„Гледах, докато бяха положени престоли и Стария по дни седна, Чието облекло беше бяло като сняг и космите на главата Му като чиста вълна, престолът Му – огнени пламъци и колелата Му пламтящ огън.“** Разбира се, че Бог не е нито старец, нито някакъв дядо. Той е Отец от древните времена и е същият непроменящ се Бог. При Него не може да става и въпрос за някаква старост. В това видение Данаил Го е видял като Съдия, като най-висш авторитет в цялото Му величие и достойнство. И в стих 13 е написано: **„Гледах в нощните видения, и ето, един като Човешки Син идваше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и го доведоха при Него.“**

За нас това можеше да бъде неочаквано, ако в Новия Завет ние не се срещаме отново с описанието на Човешкия Син като достопочтен старец: **„и сред светилниците видях Един, Който приличаше на Човешкия Син, облечен в дълга дреха и препасан около гърдите със златен пояс; главата и косата Му бяха бели като бяла вълна, като сняг, и очите Му – като огнен пламък“** (Откр. 1:13-14).

В книгата на пророк Данаил Бог е описан с бяла глава, а в Новия Завет Исус Христос, Човешкият Син също е описан с бяла глава. Това е още едно потвърждение, че откровението на Сина ни води отново до Бога (1 Кор. 15:28). **„Ето, идва с облаци; и ще Го види всяко око, и онези, които Го прободоха; и всички земни племена ще заридаят за Него. Така е. Амин. Аз Съм Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е и Който е бил, и Който иде, Всемогъщият“** (Откр. 1:7-8).

В Откр. 20 гл. от стих 11 е описан последния съд. Йоан свидетелства: **„След това видях един голям бял престол, и Онзи, Който седеше на него, от чието лице побегнаха земята и небето...“**

И до последната глава на Библията ние не четем нищо, което да се отнася за вечността. Например в Откр. 22 гл. се говори за дървото на живота, което дава плод всеки месец. Това ще бъде по време на Хилядолетното царство (Езек. 47:12). Написано е също и за престола на Бога и Агнето, но в единствено число, а не в множествено. **„...и престолът на Бога и Агнеца ще**

бъде в него и Неговите слуги ще Му служат. Те ще гледат лицето Му и Неговото име ще бъде на челата им“ (Откр. 22:3-4). Накрая отново говори Този, Който говори и в началото. „Ето, идвам скоро; и у Мен е наградата, която давам, да отплатя на всеки според каквито са делата му, Аз Съм Алфа и Омега, Първият и Последният, Началото и Краят“ (Откр. 22:12-13).

Ние трябва здраво да се държим за Божието Слово като за най-свято духовно богатство (Авак. 2:2-3). Това, което още не се е изпълнило, ще се изпълни в точно определеното време. Накрая ще се открие всичко, което Бог е осъществил в Своето велико намерение и вечен план. След като времето премине във вечността, повече няма да има нужда от Човешки Син, от Посредник, от Ходатай и т.н. Ще бъде единствено Господ Бог в Своето величие, и ние заедно с Него. В Откр. 21:3-7 има ясно описание на окончателното състояние на всичко: *„Ето, скинията на Бога е с хората и Той ще обитава с тях; и те ще бъдат Негов народ и Сам Бог ще бъде с тях - техен Бог. Той ще избърше всяка сълза от очите им и смърт няма да има вече, няма да има вече нито жалеене, нито писък, нито болка; първото премина. И Седящият на престола каза: Ето, правя всичко ново. И ми каза: Запиши, защото тези думи са верни и истинни. И ми каза: Сбъдна се! Аз съм Алфа и Омега, Началото и Краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. Който победи, ще наследи всичко това и Аз ще му бъда Бог, и той ще Ми бъде син“.* Амин! Амин!

РАЗПРОСТРАНЯВА СЕ БЕЗПЛАТНО
Не е разрешено текста да се публикува
и разпространява избирателно

Издател: Свободна народна мисия

Адресът на мисията:

Freie Volksmission e. V.

Postfach 100707

D-47707 Krefeld

GERMANY

Уеб-страница на мисията: <http://www.freie-volksmission.de>

Уеб-страница на български: <http://bg.v-evangelie.info>

Е-mail на български: bg@vevangelie.one